

SPARTACUS

264/44

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

**ACTUELE
BERICHTEN**

19 Mei 1945.

Redactie: Tjeerd Woudstra.

Voorlopig adres Administratie en redactie: Westeinde. Amsterdam.

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

Het voorlopig beeld, dat het einde van de tweede wereldoorlog in Europa vertoont, is wel zeer verschillend van dat aan het einde van de oorlog 1914-1918. Voorlopig strekt een zodanige vergelijking ten nadele van de internationale arbeidersklasse. In November 1918 beleefden wij in het verslagen, keizerlijke

Duitsland een revolutionnaire veerkracht van de arbeidersklasse, die de hoop wekte, dat daardoor de glorierijke, Russische revolutie van 1917 zou worden nagevolgd. Overal vormde zich de beweging der arbeidersraden. In de landen van West-Europa, de overwinnaarslanden en zelfs in het neutraal gebleven Nederland was een matige opleving van het klassebewustzijn te constateren.

De trouw aan de burgerlijke orde van de sociaal-democratie in Duitsland en elders en zelfs de sanctie en de steun van de sociaal-democratie van de overwinnaarslanden ten aanzien van het verdrag van Versailles, zijn er o.m. oorzaak van geworden; dat die revolutionnaire veerkracht vrij spoedig werd verlamd en de reactionnaire krachten veld wonnen, waarbij het fascisme in Duitsland de uiterste reactionnaire stelling tenslotte innam. Maar toch, hoeveel anders zag 1918 er voor de arbeiders uit dan 1945.

Thans is Duitsland geheel bezet door de geallieerden en Rusland en men is voornemens dit voor lange tijd te bestendigen. De Duitse arbeidersklasse is nu verslagen door bombardementen en gedurende een fascistische terreur van twaalf jaren. Voorts zijn de "democratische" overwinnaars "voorlopig" niet voornemens Duitsland democratische waarden en een vrije pers toe te staan. President Truman van de Verenigde Staten heeft dit ten overvloede zojuist nog weer eens verklaard. Dit alles ligt in de lijn van het streven en vooral van de belangen der overwinnaars-imperialisten. Aan de eerste berichten omtrent de plannen met Duitsland voor velen al schokkend, zelfs nu, nu bij bijna allen het nationalisme en de haat tegen al wat Duits is hoogtij viert, wij zullen allen nog verbijsterd staan en verontwaardiging leren kennen over de

behandeling van Europa.

Van Europa, ja, want wat men de arbeidersklasse van Duitsland zal aandoen, dat komt zonder twijfel straks ten dele ook neer op de andere Europese arbeiders.

Duitsland wordt tot wederzijdse glacis, het wederzijdse voorterein, voor de straks op elkaar botsende mach-

Het verslagen Duitsland.

ten, het imperialisme van het Westen en het huidige Stalin-Rusland. Het is als eigen imperialistische macht vernietigd, het wordt, als een jaar geleden Polen, het omstreden terrein, van machtsverschuivingen en wrijvingen. Het wordt invloedsfeer en kolonie, waar dwangarbeid en poenale sanctie zullen heersen. Laten wij niet denken, dat wij een welvarend bestaan als Nederlandse arbeiders zullen kennen in een Europa, dat in het centrum een klasse van tientallen miljoenen slaven heeft. De arbeidsvoorwaarden daar zullen mede de onzen beïnvloeden.

Uit die overwegingen van eigen belang, uit de overwegingen, dat nimmer de arbeidersklasse een socialistische orde veroveren zal, wanneer de arbeiders niet in zich gaan dragen het bewustzijn van internationale saamhorigheid, maar ook uit naam van menselijkheid en rechtvaardigheid, laten wij onze stem horen tegen de kapitalistische oorlogsgoest, die men in de nieuwe Nederlandse pers invoert.

Wij weten geen weg met oorlogsrechtelijke onderscheidingen als "capitulatiesoldaten" en "krijgsgevangenen". Maar wij weten wel, dat er geen enkel recht bestaat bepaalde mensen voedsel te onthouden. Wij hebben daaronder zelf geleden in de imperialistische oorlog en lijden daaronder nog. Wij erkennen ook geen hongerrecht in de imperialistische vrede ten aanzien van voormalige Duitse soldaten.

Wij weten niet, waarom de Duitse gemene soldaat te voet 200 mijlen zou moeten afleggen, om in de wellicht geroemde "Heimat" terug te keren en waarom bepaalde hoge officieren van die mars worden vrijgesteld en per auto zullen worden vervoerd.

Wij begrijpen het niet waarom, als heel Europa nu is "bevrijd", de gehele Duitse industrie, nijverheid en voedselbronnen

gemobiliseerd moeten worden om geallieerde bezettingslegers te voeden en uit te rusten. Dacht men zó een behoorlijke orde, sociale vrede en welvaart te kunnen brengen?

Wij schrijven, dat wij dit alles niet begrijpen, maar dat is natuurlijk niet juist. Wij verstaan de bezittende klasse uitstekend.

Maar diep zijn wij ervan overtuigd, dat de voorgenomen imperialistische politiek over Europa, doorkruist zal moeten worden door een grootse internationale arbeiders-eenheid. Een arbeiders-eenheid, doelbewuster dan die van 1918. Een arbeiders-eenheid, die, al lijken de verhoudingen ongunstig, wel groeien moet, gelet op

HET ONVERMIJDELIJK GEVOLG.

"Op een persconferentie, belegd door het illegale partijbestuur van de C.P.N., is medegedeeld, dat de communisten niet van plan zijn hun partij te laten terugkeren. Zij stellen zich op het standpunt, dat de tijd gekomen is, om een nieuwe volkspartij op te richten, waarin alle democratische krachten zich kunnen verenigen, en die ernaar moet streven "in vrede met de kerken te leven". In afwachting van de oprichting van een dergelijke partij organiseren de communisten zich voorlopig in een Vereniging van Vrienden van de Waarheid, die zich mede ten doel stelt de beoogde nieuwe partij in het leven te helpen roepen."

Aldus het "Farool" van 15 Mei 1945. Deze verklaring wordt door velen als een sensatie beschouwd. En wij zijn er zelfs van overtuigd, dat veel proletariaatsaanhangers van de vroegere C.P.N. deze officiële liquidatie van hun oude partij als een smartelijke teleurstelling aanvoelen, tenzij ze nog steeds van mening zijn dat de rechts-radicalen koers van de stalinistische secties en dus ook de ontbinding zelf, slechts een tactiek zijn. Met dit woordje "tactiek" hebben proletarische aanhangers van de vroegere Comintern getracht zichzelf te troosten. Met dit woordje hebben ze alles goed gepraat en hun theoretische ontredde dromen niet meer zien, dat deze zgn. tactiek allang tot de ideologie van het opportunisme geworden was, een ideologie, die berust op de belangen van die laag, die als technische en militaire instellingen door de heersende bureaucratie van het Russische staatsapparaat vertegenwoordigd is.

Voor ons is dit, nu ook formule, einde van de "Communistische" partij zeker geen verrassing. In dit bijzondere geval hebben wij wel recht erop te zeggen, dat wij

de snode plannen, die door de kapitalistische verhoudingen zelfs voorgeschreven plannen van de zgn. machten.

Wanneer die arbeidersbeweging eens haar wetten zal voorschrijven, dan zal het economische leven niet langer gericht worden op oorlog en oorloguitrusting maar op de welvaart van alle volkeren.

Dan zullen óók de schuldigen gestraft worden. Maar de schuldigen zullen niet in de eerste plaats worden gezocht in de proletariërs in werkkleed en uniform, maar in degenen, wier machtsbegeren de imperialistische oorlogen deden veroorzaken.

sinds jaren op de noodlottige ontwikkeling van het stalinisme hebben attent gemaakt dat wij dit einde meermalen voorspelden. Als antwoord hierop werden wij door de partijbureaucratie en haar aanhang met alle bescheldnamen overdekt, die hun politiek woordenboek levert. Wij waren volgens hen: "Trotzkisten", ohk al waren wij het vaak met Trotski helemaal niet eens. Wij waren volgens hen "agenten van Hitler" van de Gesta po en van alles, wat in de ogen der arbeidersklasse verderfelijker is.

Dit einde van de C.P.N. is even zielig als haar hele politiek van de laatste jaren, waarin zij er alles op gezet heeft, het chauvinisme van de burgerlijke reactie, het "democratisch" infantilisme van de reformisten en de vijandigheid van de fascistengroepen tegenover elke theoretische zienswijze nog te overtreffen. Dit alles werd in het begin als "tactiek" voorgesteld, als een weg, om de massa voor de communistische denkbeelden te winnen. Hoe vaak hebben wij niet de phrase gehoord, dat men moet aanknopen bij hetgeen in de massa leeft. Hieronder begreep men in het Stalinistische kamp uitsluitend de achterlijkheden, het chauvinisme, het nationalisme, het blinde geloof aan de zgn. vrijheden van een formele democratie, die niets anders is en volgens de vroegere opvattingen ook van de stalinisten nooit iets anders was, dan de onschuldige coulisso voor de medogenloze onderdrukking en uitbuiting van de massa door het kapitaal.

Is dit nu werkelijk het einde? het is zeker het einde van het misbruiken van de begrippen "communisme" en "revolutie" door het stalinisme. En daarom begroeten wij deze stap, die voor velen wel een teleurstelling maar tevens een verheldering in denken meebrengt. Daarom kunnen wij de nieuwe Internationale comm. partij niet missen en het vrijwillig einde van de Stalinistische partij ertoe bijdragen, dat het gecompromiteerde begrip "communisme" weer in zijn werkelijke betekenis wordt hersteld.